

HOMR

OSVOBOZENI

HUMANITNI REVUE STUDENTSTVA FHS UK

HOMR

Humanitní revue studentstva FHS UK

7. číslo

květen 2026

Dear Readers,

I would like to welcome all of you to the latest issue of Humr, it is an honor to be able to introduce it to you, however in the same breath i also have to deliver some sadening news from the backstage of our magazine. Lucie Kalabisová the editor-in-chief, and the beating heart behind this publication will sadly be leaving her position and leaving this publication in the care of less experienced members of the editing staff (like myself). And thus with her departure imminent, I would like to thank her briefly for the space which she has created and maintained, and express why I believe it to be so important.

As every student of FHS has probably heard, its founder Jan Sokol famously referred to it as a school where “students learn how to read and write well” a skill he saw as rare and rarely cultivated. And I would argue that Humr as led by Lucie followed in professor Sokol’s footsteps and made a place for students of our faculty to further their proficiency in reading and writing not only academically, but artistically too.

In this context I would like to present a quote by the essayist CJ the X “We are under the impression that art is something special people do and to do it well makes you a genius and to do it poorly is embarrassing.... you do not sing because you are a singer, you sing because you are a human person.”. I would argue it is exactly because of this tendency to think of art as something only special people do that we often let our skills as artists, as writers lay unutilised and unsupported. We feel it is embarrassing to create. And that’s exactly why I view Humr as an important project, it lets the students of our school become familiar with the artistic process, creates an opportunity for anyone to join in on that pursuit, and a chance for them to present their art not just to the endless void of the internet, but to their community, their peers. An incentive to write and take it seriously.

It is specifically because of this value that Humr brings that I disagree with the criticism that our Editor-in-chief would regularly receive, that Humr’s lenient rules on who can publish what creates a space only for weak writing. We are a student magazine, we aren’t a place for today’s great writers to publish their masterwork. We are a place for students to sharpen their words and maybe become tomorrow’s great writers, and maybe and really only maybe, learn to write.

Thank you Lucie for what you have created, and your years of hard work.

For the HUMR editorial team,

David Nekolný

Milé Čtenářstvo,

srdečně bych vás chtěl všechny přivítat v našem nejnovějším čísle Humra. Je mi ctí vám ho představit, ale zároveň vám musím sdělit i smutnou zprávu ze zákulisí našeho časopisu. Lucie Kalabisová, šéfredaktorka a srdce této publikace, bohužel opouští svou pozici a zanechává Humra v péči méně zkušených členů redakce (jako jsem já). Vzhledem k tomuto blížícímu se odchodu bych jí rád krátce poděkoval za tento projekt, který vytvořila a udržuje, a vyjádřil, proč považuji tento prostor za tak důležitý.

Jak pravděpodobně slyšel každý student FHS, její zakladatel Jan Sokol ji slavně označil za školu, kde se „studenti učí dobře číst a psát“, dovednost, kterou považoval za vzácnou a málo pěstovanou. A já bych řekl, že Humr pod vedením Lucie šel ve stopách profesora Sokola a vytvořil místo, kde si studenti naší fakulty mohou prohloubit svou znalost čtení a psaní nejen akademicky, ale i umělecky.

V této souvislosti bych rád uvedl citát esejisty CJ the X: *„Máme dojem, že umění je něco, co dělají výjimeční lidé, a když to děláte dobře, stáváte se géniem, a když to děláte špatně, je to trapné... nezpíváte, protože jste zpěvák, ale zpíváte, protože jste lidská bytost.“* Řekl bych, že právě kvůli této tendenci vnímat umění jako něco, co dělají jen výjimeční lidé, často necháváme své umělecké a spisovatelské dovednosti nevyužité a nepodporované. Cítíme, že je trapné tvořit. A právě proto považuji Humr za důležitý projekt. Umožňuje studentům naší školy poznat umělecký proces, vytváří příležitost pro kohokoliv, aby se k tomuto úsilí připojil, a poskytuje šanci prezentovat své umění nejen nekonečné prázdnotě internetu, ale i své komunitě, svým kolegům. Je to motivace psát a brát to vážně.

Právě kvůli této hodnotě, kterou Humr přináší, nesouhlasím s kritikou, kterou naše šéfredaktorka často dostávala: že mírná pravidla o tom, kdo může co publikovat v Humru, vytvořila prostor pouze pro slabé psaní. Jsme studentský časopis, nejsme místem, kde by dnešní skvělí spisovatelé publikovali svá mistrovská díla. Jsme místem, kde si studenti mohou zdokonalit své psaní a možná se stát zítřejšími skvělými spisovateli a možná, ale opravdu jen možná, se naučit psát.

Děkujeme moc Lucii za léta tvrdé práce, a za to, co zde vytvořila.

Za redakci časopisu HUMR,

David Nekolný

Obsah

Ehrlich Antonín - <i>Umění Aktivismu</i>	8
Algernon - <i>Konstanta, Tepló, pro Filípka</i>	12
Větvičková Marie - <i>Samozřejmost</i>	14
Citronová tráva s rumem - <i>Pronájem masových hrobů</i>	15
Rýnský Bohumil - <i>Cizinec v cizí zemi</i>	16
Větvičková Marie - <i>\$he</i>	18
Malici Beata - ilustrace - <i>Mozek</i>	20
Tomahogová Simona - <i>MECHANICKÉ PSYCHÉ</i>	21
Citronová tráva s rumem- <i>Tutto passa</i>	23
Jan Pivec- <i>Politika, emoce a barevná saka</i>	24
Stejskal Josef - <i>Marné touhy, Dívka, co sbírala kosti, Lampa</i>	26
Vít Výt - <i>BRNĚNSKÝ BRNĚNÍ</i>	28
Carozza Daniel - <i>Eternal Knot, Untied. Funeral's Dawn</i>	30
Christodoulou Julia - <i>Toulky neautentickou Prahou</i>	32
Teresa Sigilló Massara - ilustrace	35
Carozza Daniel - <i>Increasing Traffic To And In The Metropolitan, Glass Bottle</i>	36

Ulrych Richard - <i>První kroky</i>	38
Troníčková Petra - <i>Svoboda</i>	39
Petrushenko Daria- <i>Shivering specs of light... A speedrunner</i>	40
Kotěšovská Tereza - <i>Osvobození bez úniku</i>	42
Bartoš Vojtěch	45
Sova Kristian - osvobozený.....	46
Czaban Natalie - <i>Comfortably Numb: How to wake up from Compassion Fatigue</i>	47
Jakub Eden - <i>Výběr textů pro čtení 28.5 - klub za školou</i>	50
Algernon- <i>Etienne</i>	52
Malici Beata - ilustrace	52

Spolky & Aktivity

Galerie Ulička	54
Společnost pro filozofickou antropologii	59

Ehrlich Antonín

Umění aktivismu jako současná

AVANT-GARDA?

-Úvaha nad uměním a politikou v éře nejistoty-

V nedávné době jsem navštívil dvě výstavy, které ve mně podnítily potřebu tuto kratší úvahu sepsat. Byli jimi *Umění aktivismu v GHMP* (Městská knihovna) a Slobodná národná galéria taktéž v GHMP (Dům fotografie). První ze zmíněných opět vyvolala debatu, která ve společnosti a ve světě současného umění žije již delší dobu. Středem této debaty je otázka, zda je umění aktivismu skutečně uměním, či zda se jedná pouze o akt protestu bez práva na prohlášení za umělecké dílo.

Vzhledem k povaze současného kulturního podnebí, ve kterém rádioví diskžokejové a vyvětralí bubeníci v jednom, bývalé televizní hlasatelky, či učitelé taismu mudrují o tom, co je a co není umění, či jsou dokonce dosazováni na vlivné posty v čelech významných kulturních institucí (nebo rovnou ministerstev), se cítím

povinen k této diskusi přispět dalším, spekulativním pohledem studenta teorie umění. Nutno dodat, že samotné „mudrování“ prohrěškem není. Koneckonců se ho momentálně dopouštím já sám. Pokud je na něm ale založeno destruktivní ovlivňování chodu galerií a jiných institucí se staletou historií, které ve smutném zahraničním případě vede i ke kolapsu jedné z nich, pak by se za hřích považovat dalo.

Než se pustím do obhajoby umění aktivismu jakožto skutečného umění, musím krátce uvést, jakou tvorbu mám konkrétně na mysli. Obrovský nástěnný obraz z „nashromážděných“ dopravních značek od Epose 257 či jeho nedávná výstava v Mánesu, kde upozorňoval na chorobně se šířící vizuální smog, monumentální červené trenýrky namířené do ještě červenější tváře tehdejšího prezidenta od

skupiny Ztohoven, četné politicky angažované happeniny a výstavy skupiny Rafani a mnoho, mnoho dalších. To jsou díla, která pro účely tohoto článku řadím pod škatulku „umění aktivismu.“ Nemám však v plánu tuto kategorii skrupulózně ohraničovat. Vnímám ji spíše jako flexibilní buňku s propustnou membránou, která může absorbovat jakýkoliv umělcem angažovaný happening či přímo samotný akt protestu a jeho následnou dokumentaci (fenomén sociálně angažovaného umění a celkově aktivismu v umění akademicky rozvádějí teoretici jako například C. Bishop, J. Miller, G. Kester a další).

Když jsem odcházel z výstavy Umění aktivismu, neubráníl jsem se vzpomínce na poválečnou avantgardu a neoavantgardu. Postavil jsem si tedy vedle sebe tyto dvě epochy spolu s naší a došlo mi, že je mezi nimi velmi zajímavá podobnost.

Hlavním a spojujícím prvkem avantgardy a současného umění je odmítání a nechuť v očích jednoho z typů racionalistických skupin ve společnosti – ať už se jedná o akademiky a celkově odbornou sféru, politiky, či samotnou laickou veřejnost, obhajující

„zdravý rozum“ a to, co je „normální“ a „hezké“. Mnoha uměleckým hnutím, i těm, sahajícím před období avantgardy, byla vyčítána právě jejich „neuměleckost“, což v nás samo o sobě rozeznává příslovečný zvoneček upozorňující na asociaci s dneškem.

Umění bylo vždy bolavým trnem v oku autoritativních režimů a samotné, racionalistickými klišé řízené „široké“ společnosti. Ať už si vzpomeneme na rakousko-uherskou cenzuru, Salón odmítnutých, nacistickou výstavu Entartete Kunst, či komunistické očerňování svobodného umění, následně nahrazeného propa-

G HMP KNIHOVNA

Umění aktivismu

10. 12. 2025 - 8. 3. 2026

gandistickou „šlejškou“ (možný český překlad slova „slop“). Pokud bychom si však mysleli, že takové projevy nenávisti a nepochopení v grandiózním roce 2026 zmizely, velice bychom se mylili.

I dnes samotný ministr kultury označuje otevřeně politicky angažovanou tvorbu za zbytečný aktivismus, který nemá v umění co dělat. I dnes jsou postupy jako performance, land-art, ready-mades a další, které byly odbornou akademickou společností bez pochyb uznány za umění, shazovány. Společně s nimi před námi stojí umění aktivismu. Nyní o něm mluvíme v rámci aktuální a živé diskuze, důležité je však myslet na to, že se nejedná o fenomén, který by byl sám o sobě nový. Politické karikatury v období francouzské revoluce, malby zachycující hrůzy války a varující před novými hrůzami nacismu v meziválečném období, happeningy, land art a performance v komunistickém Československu. To vše jsou do očí bijící důkazy o nepopiratelném politickém životě umělecké tvorby. To vše jsou díla, u kterých nezpochybňujeme jejich status uměleckých děl.

Současné umění aktivismu je jejich pokračovatelem. Ba co více, je jejich příznakou krystalizací v umění, které svou nespokojeností se stavem současného světa otevřeně a chytře hlásá do světa, ať už si zvolí jakékoliv médium. Umění aktivismu je uměním, které se přestalo bát soudivého pohledu svého okolí a po letech podniklo odvážný coming out. Společnost je vůči němu plná předsudků těch nejroz-

manitějších podob, ale ono se nezaleká a hrdě se staví za to, na co skrz něj chtějí umělci upozornit. Nelibost vůči jeho umístění do galerií, nejen vyčtená, ale v případě SNG také praktikovaná, není důvodem k pochybám, nýbrž je potenciálním upevněním v tom, že se o umění skutečně jedná, jelikož takovým krokům byla nová a odvážná umělecká tvorba vy-
stavována již v počátcích romantismu.

Estetická složka umělecké tvorby je samozřejmě nezanedbatelná, a umění aktivismu ji také nese. Síla umění však nespočívá pouze ve vzbuzení estetické libosti. Nespočívá ani v jeho znatelné finanční hodnotě na globálním trhu. Spočívá v tom, že funguje jako filozof, kritik, zastánce utlačovaných a umlčených, aktivista, reportér a recidivista v jednom. Umění samo nám nedává příkazy. Výstava Umění aktivismu nekřičí: „Jdi do ulic! Rozeber systém!“.

Místo toho nám pouze ukazuje album, či mozaiku faktů, které jsou ve světě okolo nás přítomné, ať už se jedná o bezpráví či filozofické a společenské otázky. Umění je oknem, do kterého po probuzení pohlédneme. Je oknem, které nám ukazuje nezastřenou realitu okolního světa a které nás navádí k tomu, abychom do něj vykročili. Samo okno nám nevydá k tomuto kroku povel, nýbrž je na nás abychom jej učinili. Jak tvrdila Hannah Arendt, umění je nevyhnutelně součástí politické sféry, jelikož nad ním probíhá diskurz. Uzavřel bych tedy tuto část článku tím, že ne každý kus umění je

***Síla umění však
nespočívá pouze ve
vzbuzení estetické
libosti.***

nutné interpretovat politicky (a rozhodně není trestuhodné, když někdo pohlíží na umění pouze z estetického hlediska), ale zároveň neexistuje jediné dílo, které by bylo čistě a absolutně apolitické.

Na samotný závěr musím podotknout, že tento článek je pouhou úvahou či nastíněním, které není nutno brát stejně jako odbornou akademickou publikaci. Je to však vyjádření mého stanoviska, za kterým si stojím, a které jsem ochoten hájit, a které, doufám, přinese čtenářům inspiraci pro potenciální rozvedení a diskuzi.

Diskuzi, kterou je nutné vést, jelikož situace se nadále zhoršuje. SNG se drolí přímo před očima kolemjdoucích. V jejich útrobách se uplatňují strategické, politicky motivované vyhazovy a cenzura, tedy postupy, které bychom zařadily do období totality a ne do „vyspělého 21. století“. Ministr kultury a poskok neoficiálního Ústředního Automotoklubu (s dočasně zřízenou pobočkou na Pražském Hradě) Oto Klempíř pár dní nazpět odvolal z funkce ředitelku Národní Galerie, což je vzhledem k jeho pohledům na současné umění a vzhledem k jeho vizím budoucnosti české kultury postup nápadně podobný tomu slovenskému. V této tíživé situaci by se každý nadšenec do umění, každý umělec, každý student a celkově každý člověk měl zahledět do možné budoucnosti, odhodit předsudky a postavit se za to, co je svobodné.

Algernon

Konstanta

až moc často jsem smutná
většinou ani nemám důvod
prostě jsem
a když ho mám je to nějaká blbost
třeba že v lednici došli rajčata a mozzarella
že v jistotě už nemají moje oblíbený pivko
že zdražili moje kamelky
nebo že se mě dlouho nikdo nezeptal jaké je můj oblíbenej dinosar
je to spinosaur
ale to není ta pointa
pointa je že je smutné být smutný a nemít důvod
nemocť ukázat na bubáka pod postelí a říct už se tě nebojím
je smutné být smutný a sám
mít spoustu přátel a nemoci jim říct
jsem smutná
protože by se mohli zeptat proč
a moje odpověď by byla nevím
nevím
nevím proč se nemůžu smát
nevím proč už ani nezvládnou brečet
proto tady píšu a dělám si z vás neplacené terapeutky
protože občas je člověk smutný
a jenom chce aby to někdo věděl
a na nic se neptal

Teplo

Prochází se ulicemi, lampy začali svítit před hodinou, město je přikryto hustou mlhou a všude kolem je spadané listí. Zebou jí dlaně i když vedle ní jde hvězda. Míjí nespočet párů, nespočet Měsíců a Sluncí s propletenými prsty. Jdou vedle sebe, spolu ale každá s rukama schovanými v kapsách. Z úkrytu je osvobodí až teplo peřiny.

pro Filipka

Můj drahý Filípečku,
když se koukám na tebe,
moje srdce dělá,
vroom vroom.

Naplň mou nádrž benzínem touhy,
a prcej mě jak greendeal.

Můžeš plácát nacistický píčoviny,
hned jak zakážu svobodný noviny.

Záda prohnutá mám jako kočka,
miluju ty tvoje modromodrá očka.

Moje koule tvoje hrana,
skvělá jsme to věru strana

Pac a pusu kostičko,
máš celé moje srdíčko.

Lásku nechám kolovat kol stolu,
hlavně že motůrku, budeme spolu.

Navždy tvůj,
Micinka

Větvičková Marie

Samozřejmost

Ze dne na den ztráta svobody v rukou pár,
ve skutečnosti skutky jiné, než jaký byl volební plán,
a neuvědomování si, jaký vlastně doted' měli jsme to dar.

Mozek se snaží sebevíce chápat jejich postupy,
nejspíše však sebestředné zájmy nejsou pro nás dostupný,
hrají to na nás nebo jsou skutečně tak slepí?
Mnoho jen čeká až jim někdo vlepí,
před nos demokracii, fakta a výzkumné studie,
nevzdáváme se, přijdeme, "tady máte je".
Hlučné mlčení nikdy nevedlo ke změně,
možná jednou bude tomu jinak, ale dneska ne,
bojovat za práva a spravedlnost snaha se cení,
o to více, když vidíme, jak mizí ze světového dění.
Hlava nepobírá, jak přemýšlí ti, kdo nevěří svobodě,
a přesvědčují ostatní, aby viděli to podobně,
když si člověk myslí, že je to přeci samozřejmost,
rozhodne se jeden další, volnosti bylo už dost.
zničí sny, životy a touhy v jednom střípku okamžiku,
k té moci dostali se vytrvale a potichu.
V období extrémů a posouvání hranic buďme opatrní,
ať nezbude nám o svobodě jen pouhé snění.

Pronájem masových hrobů, ožralé sudičky a falešný prorok

Zemřela v naději, že to bude lepší, ale všechna snaha světa je někdy marná, a tak je možná dobře že už nevidí, neslyší a necítí. Po čichu ani duši.

Protože sudy smrdí ožralými sudičkami, který už nedokážou nikomu věstit nic dobrého, a tak raději lemtají všechno víno světa a zdá se tak, že už přepijí i Hodana z Horní Dolní jenž trpí chronickou nenávistí vůči všemu co není velký auto, pivo neb o již 72 hodin prázdná udice, protože on chce jen chytat svoje ryby a pít svoje pivo a tvoje existence je důvodem jeho rybího neštěstí.

Však přec ryby ti chytanou i na prázdnou udici, přiláká je vůně motorového oleje.

A tak se Hodan škrábe na panděru, upíjí Sviněny a křičí do větru, že to není možný, aby zvěřinu vyděsilo nastartovaný auto. Však to je naprosto přirozená věc, smrdutý bavoráček u rybníka. Ne jako ty, ty lůzo ohyzdná. Tvůj hrdinský akt si nikdo nebude pamatovat, zakopeme tě do masového zákopu pro žízalky, tam si hnij. A až tě jednou havraní bůh vyhrabe, i on sám uroní slzu nad tím osudem.

A tak i její odkaz upadá v zapomnění, kde zůstane bez podpisu a bez svědků jejího odkazu jakožto revolty proti Bohu, ne, proti všem bohům, pro jistotu.

Sepsaný manifest se utopil někde v tůňce a jeho pozůstatky teď leží na dně hladiny krvavé řeky bez filtrace.

Do očí bijící demagogie vůdců světa však vyhrává nad vším, v co věříš a koná jaks nemožno uvěřit, že by někdo s čistým srdcem konal. S čistým srdcem. Se srdcem.

Uhlí a kameny místo srdce a duše a my žijící ve stavu bezvědomí nemáme o těchto zvěrstvech ani potuchy. Zjevení propukající v nejtemnějších nočních můrách, no a tak je nebereš jako varování ale jakožto výhrůžku od vyšších sil.

A tak dnes stojíš na vrcholku skály křičíš, že tebe nepohlítí.

Tříkrát do týdne tvoříme revolty pro lepší pocit. A proto až všechna pole uschnou a všechny stavby se zhroutí až po vlastní základy, až řeky, potoky i potůčky vyschnou a všechny texty světa shoří v nekonečném ohni, jistě mi odpustíte, zdali ztratím veškerou naději, co zdělila jsem po ní, přidám se k sudičkám a v sudu, jak v masovém hrobě se v červeném víně utopím, neboť tato smrt zdá se být dnes alespoň trochu důstojnější.

Cizinec v cizí zemi

Byl to náš tajný jazyk. Nikdo jiný jím nemluvil. Patřil jen naší rodině a trochu i bývalým sousedům, kteří se najednou octli v nových domech, které už nebyli jejich domovy. Stejně jako v našem případě.

Tolik let se náš národ pokoušel o svobodu, rozvíjel svou vlastní kulturu, tradice, i svůj jazyk. A to jen proto, aby se pak našel jeden z nás, který myslel na národ tak moc, až myslel jen na sebe. Otec národa, pak národ sám. Úcta k osvoboditeli, pak kult osobnosti. Větší bezpečnost, pak se bezpečí stalo nebezpečným. Museli jsme utéct. Tváří v tvář smrti se každý sebedrdější člověk stane zbabělcem. Každý. Zvláště pak moje matka, která mě čekala. Je to špatně, že chce matka svému dítěti chce zajistit lepší budoucnost?

Tak proč se na mě a moje kamarády každý druhý člověk ošklibá? Proč se mě straní? Když uslyší moji mateřštinu, každý se zhnusí, jako kdybych se před jejich očima stala psem. Ztratím právo na vzdělání, práci, právo na život. I když jsem se narodila v téhle zemi, na míle vzdálené od té, které bych podle tradice mojí rodiny měla říkat mateřská. I když tím si nejsem jistá. Stojím rozkročená kilometry nad zemí. Jednou nohu tady, druhou v domovině. Mluvím stejně dobře oběma jazyky. Kamarádi mě naučili jeden, matka druhý. Mám přestat ctít svou matku, zapomenout na její hrdinství, když mě zachránila? Vytrhnout se z kořenů jen proto, abych nebyla chodícím terčem? Když už se lidé hnusí nad zbabělostí mých rodičů, tak přeci nebudu zbabělá já.

Ale někdy si zbabělá připadám, když mi matka vystrašeně zavazuje šálu, abych se nenachladla a já se bojím, že když jí budu odporovat, tak bude následovat tradici. Tradici toho, jak ji vychovávala její matka. Smíš mluvit jen jako matka, jinak mlč, jsi jen dítě, jen jeho žena. To v téhle zemi ale tradici už dlouho nebylo. Poznala jsem to jen od své matky. Od té samé, od které jsem poznala i pohazení a polibek na čelo, když jsem plakala. Musela jsem

poslouchat, nešlo ctít mou matku a zároveň ji nenávidět. Nešlo, aby člověk, který vykonal hrdinství mohl vykonat i zbabělost. Nebo zločin. Když mě uhodila. Když mi pomohla skrz to nejhorší. Když mi nedovolovala jít ven. Když mě těšila, když mě šikanovali.

O dvacet let později, co moje matka přišla sem, se náš kraj osvobodil od války. Ale já viděla i z té velké dálky, že další osvoboditel má našlápnuto na titul diktátora. Rodina mě přemlouvala, ať jedu s nimi. Bylo to lákavé, žít tam, kam zapadám, kde se mě nikdo nestraní. Jenže já byla ta zbabělá. Zůstala jsem tam, kde jsem to znala, i když to znamenalo rozzlobené pohledy a nepřátelská slova. Můžu alespoň snít o tom, že to já jsem byla statečná. Že v ten den, kdy osvobodili mou zemi, tak jsem se pro změnu neuvěznila v hlubší jámě. Jenže všechny jámy jsou tmavé, každá se zdá stejně hluboká, nejde se mezi nimi rozhodnout. Nejde se rozhodnout pro menší zlo.

Tento opravdový příběh je dílem fikce.

Větvičková Marie

\$HE

Lost sometimes, lost in her thoughts,
doesn't know what to do, what she really wants,
trying quite bad to figure out who she truly is,
knowing what her dreams are, that's what she'll forever miss.

The only solution pops into her mind,
a place, where she can a little bit of peace find,
one local pub, where she used to get her favourite drink,
it is one of the legal ways, how to slowly sink.

Alcohol creates in her head a feeling of being really free,
it changes the reality, so it seems like in a dream,
makes the people and the place like a fairy tale look,
but without happy ending, by a toilet stoop.

Another shot makes her forget about the real world,
about the pain that hurts like a gash from a sword,
about the problems, family and responsibilities,
and not having enough courage to risk the best opportunities.

From a young age on the street next to home living,
every day the happiness she could have, seeing,
but not her, her sibling is the one laughing,
thinking she is just a stranger, in the neighbourhood time away whiling.

Hoped for a long time parents will change their mind,
as months were flying, she saw they haven't lied,
from now she must for her life alone fight,
and that's a real challenge, that's where they've been right.

After a few years getting quite used to it,
the more problems exist, the more deadly shots will hit,
addicted to everyday use of smiling pills,
doesn't see, whom she by that really kills.

Not sadness, frustration and disappointment caused by her family,
but her own body fighting for her life, definitely.
Has tried to stop it, probably a hundred times,
but the light of hope day by day simply dies.
It is Saturday, as always sits on her favourite chair,
by the wall, that's where she can feel quite safe,
doesn't want to get the knife stuck in her back again,
as it happened, and from her beloved man.

Orders one drink after another and takes a small sip,
on her cheek a tear appears, and on its way in glass to drip,
it is a good thing she tequila likes,
a bit of more salt she doesn't really mind.

...

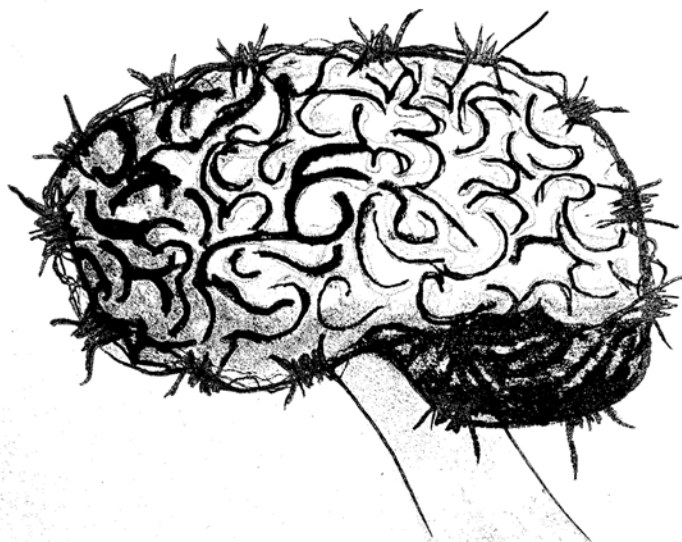
Malici Beata - ilustrace

Line on the table, it was ready to snow,
but doesn't know, what someone has in it thrown,
her favourite poison was running through her veins,
but today something extra in it, yet hasn't known it is one of her last days.

Enjoyed the spark in her crystal eyes shining,
and the rays, colourful, on the skin lighting,
her heart and her thoughts faster and faster beat,
in a minute finds out she cannot breathe.

Was there a poison, something that works really well,
asking for reasons for such an act, but it is hard to tell.

No one knows how long such a lifestyle would last,
but let's say, the situation changed surprisingly fast,
Saturday night, the one that was fated,
1 a.m., the time, her soul was found out, faded.

Tomahoghová Simona

MECHANICKÉ PSYCHÉ

Diabol nemá rohy.
 Nechodí zahalený v dlhom červenom
 rúchu a nezanecháva po sebe spálenú
 zem.
 Práve naopak, nosí obleky a kravaty,
 často vymieňa kabáty,
 na tvári mu sedí úsmev
 a zdanlivo uspokojuje chůtky a nároky.
 Neusporadúva seánce ani sabaty, no
 rozdupáva za snom sen.
 Na moment by sa možno mohol zdať byť
 až . . . ľudským? No nie.
 Keď sa schránka pomyselnej pokožky
 zlúpe, neodhalí horúce bijúce srdce
 Neodkryje svaly upínajúce sa na kosti
 ani pľúca rastúce s každým nádychom.
 Neuchováva dušu, či čosi, čo by mohlo
 byť ľudskej náture koreňom.
 Práve naopak.

Veľké hlavy vo veľkých kvádrach a
 topánkach šliapajúcich na veľké davy
 nevoľníkov
 sa jedného dňa rozhodli, že svet nemá
 dosť postrachov.
 A tak teda stvorili takmer človeka,
 takmer inteligentného, takmer reálneho.
 Zaobalili ho do známej reči, no jej základ
 nepochádza z rýh na histórii, ale zo
 znakov a číslíc splietajúcich sa do kódov.
 A nepoháňa ho prostá túžba po živote a
 veľkosti a istote,
 ale kovová schránka hltajúca viac

vody, než by stačilo krajinám tretieho
 sveta.

Hltajúca mňa, hltajúca teba.

Pozreli na svoj výtvar a vpustili ho do
 nášho pekla.

Zjednoduš! Osprosti! Ukradni a predaj!
 Zober všetko, čo ti príde pod ruky, nahraď
 bezbožné telá!

Len nech ti podľahnú, nech sa zabavia
 na riadkoch červeného neba, nech stratia
 seba!

Pracuj! Nahraď! Tvor!

A on sa naučil činiť ako ľudský tvor.
 Bez zbytočných farieb a plátien a papiera
 a pera, či kláves, hlasu a tela.
 Bez energie alebo lásky, bez zbytočných
 citov.

Bez komôr a predsiení pumpujúcich
 reálnu krv a skrytých v hrudi.
 Zredukoval umenie na vykalkulované
 linky a chladné, neosobné číselných
 kombinácií hrudy.

Kde je spravodlivosť? Kde sa skrýva, keď
 aj hľa, celá modrá planéta zhýna!

Kde je trocha tajomna, kde sú snečné
 lúče hladiace tvár a pudiace k činom.
 Kde sú sny? Kde je trocha predstavivosti?
 Kde je krv prúdiaca v žilách vliata do
 produktov radosti či zlosti?

...

Kde je čo i len náznak chrbtovej kosti?
Stratili sa v zdrojovom kóde,
utopili v kontaminovanej vode,
uhoreli v ruinách kolabujúcej spoločnosti
a nedočkali sa znovuzrodenia vo
vynáleze robotickej budúcnosti.

A teda, musím sa priznať,
netvorím tak často, ako by som chcela,
nemodlím sa, nenachádzam šťastie v
hmote vlastného tela.
Nesledujem každý západ slnka, bojím
sa špinavosti a vonkajška, cudzích a
sklamania sa vo svojich ilúziách.
Nebijem sa za seba, netlčiem tlačidlá
klávesnice tak vášnivo, ako by som mala,
nekričím, aj keď sa mi chce.
A aj keď nechcem, cítim sa byť malá.
Nie som dosť rozhorčená, dosť pobúrená,
dosť bijúca si do hrude na srdce stisnuté
strachom zo zeme, ktorej ubúdajú farby.
Nestaviam sa dosť za slová, ktoré
milujem z prostej ľudskej hanby.
No strach je niekedy menší, než
odhodlanie, a tak teda bojujem aspoň
zopár riadkami proti nadvláde,
ktorá si pomaly, ale isto chce podmaniť
všetky formy humánnej tvorby.
A dúfam v agresiu, dúfam v zlosť, dúfam
v násilie hodné bojiska o to, ktoré z
našich snov si necháme prebrať strojmi
bez DNA,
mašinami bez vlastného ja.

Mašinami, ktoré nemajú tisícročia snahy
zanechať po sebe čosi hodné citov.
Citov zakotvených hlboko v náture bytia,

bytia túžiaceho zotrvať skrze milióny
kolorov a atramentov.

Použitých nie z mechaniky, ale z pudu
ťahajúceho ruky do tanca a nohy k
maliarskemu stojanu.

Alebo tí pred nami vložili celé životy do
budúcnosti neochotnej pamätať si, aké
to je byť živou bytosťou?

Prešli sme od odtlačkov na stenách, po
metre dlhé scenérie.

Od úderov do dreva, po divadlá plniace
symfónie.

Od znakov vrytých do kameňa, po papier
nesúci kúsky našej esencie.

Od náhodných pohybov po okruhu
ohniska k piruetám.

Od anjelov zavretých v mramore, po sídla
siahajúce vysoko k nebesám

Skrze dejiny, naprieč Zemou, modliac sa
za zachovanie aj napriek postupu vekov.

A ja teda musím zovrieť päsť, a ty ich
prosím zovri so mnou.

Pretože čo iné stojí za odhodlanie, ak nie
domov?

Domov plný bezpočetných odtieňov
a tónov znejúcich raz tichšie raz

hlasnejšie, no pretrvávajúcích v čase.

Nech sa deje, čo sa deje, nenechajme si
vziať čo je naše.

Citronová tráva s rumem

O
 S
 S
 G
 P
 O
 t
 t
 n
 I

No však to víš, že ona přežívá
 ze vzdušných zámků
 Nikoho nikdy nevnímá
 Tutto passa
 Zpívá když opilá
 V pivě víno hledá
 A snívá o bezpráví, lásce a o cigaretách
 Potkáš ji se zrcadlem
 Ale zdání klame
 Ona nehledí na sebe,
 Přes rameno se, když někam kráčí, dívá
 Pořád za sebe
 Mlčky
 Dneska už čtvrtý kafe, jinak by nevstala
 Občas se propadá
 Do tmy a vlastní minulosti
 Nikdy se nikomu do očí nedívá
 Píše po stěnách, o tom kdo její srdce má a že to jednou přejde
 Kreslí motýly bez křídel, že prý tím jen Krylovi hold skládá
 I když to byli Andělé o kterých on psával
 Stejně tak píše o válce která její duši zmáhá a o tom jak se svět rozpadá
 Nakonec sedíme ve vinotéce a ona na ubrousku texty skládá
 Každou půl hodinu si další dvě deci vína objednává
 A nevnímá
 Tutto passa
 Tag na dveřích každého pražského baru
 Ona zas nevnímá
 Když s tebou promluví tak se ti nikdy do očí nedívá
 Opakuje si, že to jednou přejde
 Sama pro sebe
 Protože naděje vždycky umírá poslední
 Když hledá naději poslouchá Půlnoční
 A když kafe a víno se rozlije a spojí se v jedno
 Až hudba ustane a neony spadnou
 Jak opona
 Se rozplyne nad mračny a složí se k zemi
 Až bude úplně dočista zlomená
 Až se ti jednou přímo do očí podívá
 Salutující andělé bez křídel utichnou
 A já se ti do očí podívám
 Poprvé a naposled

Jan Pivec

Politika, emoce a barevná saka

Jako politik z povolání bych zásadně nosil jen barevná saka. Nejlépe doplněná ornamentem. Ve sněmovně. Ve Strakovce. Všude, kde bych si přál vypadat jako člověk. Stejně je i dnes nosím zcela běžně.

Loos by zuřil: Ornament je již vyčerpán! Co to je za chorobně erotickou pohnutku, ponižující lid celého Západu! Zvolal by. Kam jste to ale dotáhl s Vaším rostbífem, hladkými skříněmi a bílými ulicemi? Modernistická pokrokovost postulovaná na uzurpaci radosti z prožitku každodennosti, barev a ornamentu nás uvrhla do doby nedůvěry. Formátování všeho, co je lidstvu dostupné, do škatulek osvícenského projektu nám sebralo poznání sebe samých. Už nevíme, jaké barvy bychom rádi nosily. Nevíme, co chceme v životě prožít. Nevíme. Nezájímáme se o politiku, nechodíme do kina a neposloucháme hudbu... Jediné co ale víme je, že politikové mají mít černá saka!

Politik s barevným oblečením? Na tiskovce?! Nedůstojné, pomyslí si mnoho voličů. Postmoderní dobu dávno překonala doba postfaktická. Že větrná elektrárna za vesnicí ničí přírodu více než ta uhelná? To dá rozum, zdravý. A tak se zdraví elektorátem formátované škatulky po chodbách. Někdy obscenními pokřiky hraného hněvu. Lov emocí započal. Na jevišti v černé a šedé, v zákulisí zas v barevných teplákách a glamour košilích. Vše je umělé, vydávající se za rozumem posvěcenou autenticitu.

Barevné sako musí být vybráno. Lze z něj vyčíst více i v případě, kdy je vybráno někým jiným než nositelem. Skutečný filosof na trůně bude nosit barevné sako či šat. Bude vědět, že lidé již dávno rezignovali na pouhý materiální pokrok a namísto toho touží po vhledu do ducha skrze ornament a barvu.

Stejskal Josef

Marné touhy

Bože, boží, poloboží,
duše, skřeti, mocné múzy,
jste prý dle antických rčení,
pro inspiraci určení,
Vy ponouknete ideu,
co utvoří frázi k světu;
proč tedy přes všechnu víru
sklízím od vás jen síru?

Fauna, flora, muži, ženy
bití srdce, kostelní zvony.
Tak krásné je to pozemské,
proto nám moci nebeské
přičinili být s to básnit,
abychom vše mohli slavit –
hořce tedy potom snáším,
když váš šepot neslyším.

Prázdný list, pero v ruce,
sedíc tiše, chtíc šance.
Stačila by jen větička,
pár slov, může být kratičká.
Ta by rozproudila ducha,
pero bych vypsal do sucha!
Nekonečně bych jen básnil,
abych svět o trošku zkrášlil.

Dívka, co sbírala kosti

Vídal jsem dívku,
co sbírala kosti.
Asi jenom zvířat,
strachy se nezeptal.

Vídal jsem ji dosti
uměla jak sen líbat.
Dlouze jsem ji šeptal,
po nocích lichotky.

Ať jsem sic příklad,
v čem začneš lítat,
když holce s ostatky
vyznáš sympatie.

Stačí jen doufat,
že do její sbírky
přidám ty svoje
hned vedle těch jejích.

Lampa

Vzadu v boudě
nahore u stropu
najdeš sešlou
petrolejovou lampu.

Je to pravda,
má svoje vroubky,
a nějaký strejda
odmontoval všechny šroubky.
Madlo jsme za čas ztratili.
Necitelné živly,
přičinili rezu
a tak blištiví lak
nasadil chmurný frak.
Dávno již smeták
zametl střípky
co nepozornost
udělala z cylindru.
Jestli to nestačí
do té petrolejky
nenalil petrolej,
nikdo už roky.

Proč mě tedy trápí
lamióň letití?

Mlžný les, ale co by,
zbaví tě jistoty.
Zimou zebe se ti bok,
matně v dále tápeš,
v absolutní temnotě
přemýšlíš jestli,
jsi to jen
ty a hvězdy,
kdo ty lesy brouzdí.

Svícen tě zbaví,
takových starostí,
cestu ukáže,
ruce zahřeje,
jinocha od soka
rozváže.

V znalém světle
člověk najde sebe
a rozpozná že
v temnotě se
špatně žije.

Vít Výt

BRNĚNSKÝ BRNĚNÍ

Někdy si přijdu jako rytíř
Ale ne,
vím, co si myslíš
Nejsem Robert Fisher
Jsem jen ve zbroji
Na to jsem dneska přišel

Nerezavím,
spíš se blýskám
Kdyby si však
přišla o krok blíž
Uvidíš – mě
Jak se mi stýská
Možná jak si falešně pískám
Co jsem kdy dělal
A co všechno dělat chci
Zjevila by se ti moje mysl
A všechny další nesmysly

Teď koukáš do mojí zbroje
Na vše, co se ve mně skrývá
Jaký to je pocit?
Cítíš něco, nebo nic?

Možná vlastně nejsem žádnéj rytíř
Jsem jen prostě obutý těžkým kovem
Co na první dojem
Vypadal jako klíč
Od věcí, co si jako malý svišť
Chtěl poznat o malinko víc

Hrnčením se mi připomíná:
*„Jsi svobodná tyč
Co se snaží plazit nikam
Jen si křič
Přeci jen záchrana v tobě
dávno nepobývá!“*

...

Co kdybych ji srazil?
Celou zbroj si vyzul?
Vysvlékl se a usmál na svět
To je hrůzná představa
Vidím se jak marně
Padám z toho na zem

A tak lžu si:
*“Jsem svobodný ve své zbroji,
A ani tu není taková tma,
A tepla mám tak akorát
Nejsem to já ale blázen,
vždyť si nemám na co stěžovat!”*

...

Když mi však
před spaním mrak
mysl zahálí
tak potají a tiše sním:
*„Jaké by to asi bylo
mít svobodný život? „*
Chodit obut jen ve své kůži
Donést ji nebojácně růži
Nebo říct mámě že ji mám rád
Tátovi, jak je skvělý kamarád
Jen se na pár lidí pousmát
Dědovi do nebe
Poděkovat za kus sebe
Dostat kuráž pohlédnout na své sny
Pochopit, že drak není infarkt
Ale pro rytíře bláznivý dar
To všechno bych udělal
Jednou udělám
Možná
Až budu sám?
Až nebudu sám

Počkám až se rozloží
– celá zbroj se rozpadne
Snad v tu ránu vyskočím
ze svojí dřevěné rakve!

Carozza Daniel

ETERNAL KNOT, UNTIED.

In the past, when my cheekbones could draw,
My hair thinned, my corduroy pants cuffed; the old man I was.

I spent all October in bed, becoming the rising heat,
Dependent on a cot, reverting to a child.

A two-tied eternal knot, and I, the shrapnel,
Stripped from shells, the invader.

Coughing up phlegm and rock,
Precipitating my memories,

Wholly bound to an aging heart,
A cormorant's drying wing at each breath, awaiting nothing.

In the future, when I am a child,
The friendships, drip-style paint, will erode -

Incandescent blue, through which I traveled,
for long, pacing yesterday's street.

The cradled baby I will be,
Stupid, free from the granted I'd soon stitch together at night.

The weathering reciprocity was
polygonic ash touching my tongue and port my right lung.

The cap Dad laid out for winter,

Perfectly weathered for summer, just right.

Yet I'll coo in bed, basking in dependency for my mother,
And cry out in a fervid plea when she leaves the room

FUNERAL'S DAWN / ANAMNESIS

The crickets sunburnt cello stroke at the breast of dawn,
A head of lager, the fog's dry eye,
Boughs caress the dew-battered sun,
The psithurism's slowed, though, as
fresh footsteps,
Allen Edmonds alike, round
The beaten grass and soak the scent of petrichor,
As I drum the morning's corner.

A head of stone turns her neck, stiff
From the weekend-dealings, sick
From the newfangled soils, silenced
By the bagpipes and earthy tramps,
Yet her recessed, crestfallen eyes pursue,

Pursing her lips at my feet, which tap the
The fountains of children below,
An underground delta-memory-dry,
The fountain of my childhood, blood
Seeping from her soils,
Her final witness of my tears,

You, In the white ash shadow, the gaunt homage, Your grave
archbows like the draw of an Artemis and drinks The tears
with its taproot,
As I drum the morning's corner.

Christodoulou Julia

Toulky neautentickou Prahou

Kráčím světem a koukám se na domy, lidi, stromy, nebe. Blížím se k secesnímu pražskému domu. Osahávám fasádu a překvapuje mě, že mým dotknutím ten dům nemizí. Cítím se zvláště. Před sekundou mi ten dům připadal jako sen. Jsem ve snu, nebo je svět opravdu takový, jak se mi jeví? Jsou moje snové toulky Prahou reakcí na odlidštění světa kolem nás? Na ztrátu autentičnosti? Žiju raději ve snu, než abych snášela stav, ve kterém se náš svět nachází.

Hledám pravdu. Touha po hledání mě trhá zevnitř a žene vpřed. Chci sáhnout na všechny fasády světa, chci sáhnout všem lidem na srdce a pocítit na vlastní kůži, že bije. Protože navenek to vypadá, že z lidí jsou lidi pryč a že se lidstvo stává homogenní masou těl.

Těl, prožívajících svět způsobem, který jim není vlastní. Dostali jsme se do bodu, kde nevíme, kdo jsme? Jsme všichni zmanipulovaní? Jsme pomalu vařené žábý?

Já nevím. Ale vím, že už od narození se s manipulací potkáváme. Narodíme se a dospělí už vědí, co je nejlepší pro děti, říkají, že se něco dělá nějak, a trestají za to, že se něco nedělá. Popírají schopnost dítěte uvědomit si své potřeby, s dítětem je zacházeno jako s věcí, nemá možnost se samo pro sebe rozhodovat, nebo si dokonce myslí, že jeho přemýšlení je špatné. Ztrácí vztah k sobě samému a samo se sebou začíná manipulovat jako s předmětem, který jde optimalizovat, musí plnit účel, očekávání a svůj potenciál. Pomalu, ale jistě se homogenizuje a stává se plnohodnotným členem společnosti.

A tak se neautentičnost stává normou. No, ale když je neautentičnost normou, jak rozpoznat, že je něco neautentické?

Může být tvorba a udržování autentických vztahů odpovědí? Vést dialog, podporovat jinakost a akceptovat, že jedinečnost hlubokých vztahů je sice neartikulovatelná, ale opravdová?

Že lidstvo pro ni prostě nikdy nenašlo adekvátní slova?

Říkám si, že bychom měli akceptovat krásu toho, co nejde říct.

Ale kdo z nás je zvyklý žít s tím, že ty nejkrásnější věci nejdou popsat?

A právě tady začíná problém. Co nejde pojmenovat, jde těžko bránit.

Jean-Paul Sartre říkal, že se člověk rodí svobodný a jeho svoboda přináší tíživou odpovědnost. Ale zmanipulovaný člověk ztrácí svobodu, aniž by si to uvědomoval. Cítí tíživou odpovědnost za činy, které mu nejsou vlastní. Manipulovaný si myslí, že se rozhoduje sám, bere si odpovědnost za svá rozhodnutí a manipulátor ji tiše přenáší na něj k uskutečnění svých chorých vizí. Krutá realita krutého světa, plného slepých lidí žijících ve zdánlivém komfortu, zdánlivé blaženosti a zdánlivé svobodě. Pod tím vším se ale plíží manipulace, cenzura, vymývání myšlení a normalizace paradoxů.

Stačí se podívat na sociální média. Lidé se tam prezentují jinak, než ve skutečnosti jsou. Jejich vsudypřítomná neautentičnost se stává trendem a normou. Do trendu se přidávají další a bez přemýšlení se vezou proudem. V konečném důsledku, není to to, co nás všichni učili od narození? Nepřemýšlet? Zapadnout? Nevychývat? Dělat věci tak, jak se mají dělat?

A co se stane, když tito lidé začnou používat nástroje umělé inteligence? Strojové, generické výstupy umělé inteligence a už hluboká absence kritického uvažování ve společnosti by mohly vést k ještě hlubší neautentičnosti. V hypotetickém scénáři, kde obsah ve světě bude nadále tvořen umělou inteligencí, trénování umělé inteligence bude provedeno na generickém obsahu vytvořeném umělou inteligencí. Trénování generickým obsahem pro tvorbu generického obsahu. Ještě větší neschopnost lidí rozpoznávat neautentičnost, protože už je novou normou. Schopnost myslet u lidí jde na druhou kolej a roli přebírají velké jazykové modely.

Ale jak jsme se sem vůbec dostali? Roky popírání těch nejpřirozenějších lidských potřeb. Vztahy redukováné na povrchní zacházení s věcmi. Udělalo to z nás pomalu vařenou žábu? Žáby, kterým nikdo rozumný nemůže mít za zlé, že neví, že se vaří? Hannah Arendtová předpokládá, že jedna z podmínek lidské existence je jednání. Jak může kdokoliv ale předpokládat, že pomalu vařená žába bude jednat? Nemůže, vždyť to ta žába neví!

Teresa Sigilló Massara - ilustrace

Ty tu žábu musíš vytáhnout z vařící vody a říct jí:

„Člověče žábo, vaříš se! Vaří tě!

Prober se a skoč!“

Procházím se noční Prahou a zatímco mi lidé připadají jako předprogramované bytosti neuvědomující si svou vlastní existenci, jde kolem mě paní s roztrhaným oblečením a modrou igelitkou, dívá se mi do očí a já ji vidím. Vidím tě, neznámá paní a ty vidíš mě. Vidím tě, člověče, co jsi z té vařící vody vyskočil. A uvědomuji si, že náš svět přece jen není tak homogenní, jak se zdá. A my jiní, nezapadající, divní, nepřizpůsobiví tvorové jsme ti, kteří nakonec, snad, odolají škůdcům. Protože nezapomeneme to, co nám je nejpřirozenější. Být svobodní. Jednat. Myslet.

Teresa Sigilló Massara - „The Human Condition“

Carozza Daniel

INCREASING TRAFFIC TO AND IN THE METROPOLITAN

And I take its hand, whether mine or yours,
Off to somewhere where headlights paint coy on the
ceiling. Circulating, the blood in your intravenous,
A pond of shadow where light breaches the coy's eyes
In shutters;
I can meet you again,
Again, I fear.

Dispersed sawdust,
Memory trickling through my lungs.
I remember, though,
Your eyes a shade of yellow only the sick endure,
A jaundice who crawls around the room, Its
Back to the walls,
Breathing on the window-panes,
The eye of sunshine's needle.

In time, I'd see it in a dream:
The insecurities reflecting off those eyes,
Prancing,
Mocking you,
Wearing your cornea like shame wore Stańczyk, Like
shame wore my bones, which lead me to question:

Who will sing for you...
Why won't I do it for you, still...

I dared not ask,
I dared not ask if it is easier for a rich man to enter the Kingdom of God than
Sick to lay its salt on your grave -
And I couldn't;

And the sawdust,
And the sawdust choked.
I did not sing for you, nor have I since,
Yet I saw you again-again:

Your arms a warm quilt of reassurance
Moulting between shoulder blades,
And your eyes, apparating between rains,
As mahogany as the coffin,
Swimming along with the traffic's coy

GLASS BOTTLE

Tides of breathstrokes, endured,
Pitched past the lights tongue,
What magnification! From the
Steppes, a moseying plateau Left
an impression on its skin, Surely
water reminisces, in of itself,
Parting through brain-stems,
Bathing by the delta's, single
Consciousness in which it bathes,
It bathes and bathes, still too dirty
To see through its own mouth.

Ulrych Richard

První kroky

Postavil jsem se;
Postavil jsem se hrůze světu
Vidině toho, že nevykvetu.

Stojím;
Stojím tu na vlastních dvou nohách
Stojím až po krk v neznámých vodách.

Ty vody;
Ty vody jsou klidné stejně jako jsou dravé
Když chtějí, seberou všechno člověku drahé.

Sotva stojím;
Sotva stojím a už bych plavat chtěl
Nevím však, jestli bych na to dost silné končetiny měl.

Vracím se;
Vracím se ke břehu, vracím se k Tobě
Mé drahé, milované, jistotě v hrobě.

Pojmi mě
Pojmi mě celého
Toho kluka sotva stojícího, malého

Svoboda

Svoboda není moc říkat si, co se mi zachce.

Svoboda není popření vůle, ni žádné jiné vykoupení.

Svoboda není vzdát to, z důvodu esence předurčení.

Svoboda neexistuje v žádném pevném uskupení.

Svoboda není jen sám sobě zákonem se stát.

Svoboda není morálku si za manželku brát.

Svoboda určitě není strach a života se bát.

Co svoboda je? Čistě prozaicky:

O to, co si druzí myslí, se přestat zajímat,

a hlavně – umět sám sebe milovat

a s dobrou vůlí umírat.

Petrushenko Daria

Shivering specs of light...

Shivering specs of light in the room
 Framework of soft cries
 Deja vu — did this happen before?
 Are you reliving the struggle
 you once prayed would never return?

Closing eyelids — no refuge there
 The heart about to burst
 The hurt crippling, gripping your
 chest You know it won't help

A bridge spans sanity and love
 Liberty faces the enamoured self
 One falls away, the other remains
 The leap waits, trembling on the edge

Evil fruit in the garden
 You take a bite
 Memory erased
 What once was doesn't matter
 Belief — unconditional, yet costly

The cramp that follows
 Seizing pain
 The boundary, the trust broken
 Shaking, swearing to God
 Not again. Not this time
 Don't take my freedom away

Possessed by the blindless vestal's lot
 I cry
 Fighting for the grain of self that is
 left Amid all-consuming affection

It grows old
 To be blinded and devoured
 By someone who refuses a life of your own

Liberty — the one thing you could never offer
 me.

A speedrunner

Liberty chased —
a speedrunner —
what is this game?

A glass of wine, a cigarette, great sex
Guilty pleasures, spirited acts

Is it freedom?
Is pleasure even a requirement?
Or is it danger, the unknown,
the quiet excitement,
the uneasiness that comes and goes,
anxious tics, ambiguous words?

Not everyone gets lucky
Beaten down, crushed, spat out

Freedom — an intoxicating drug
It hits you
You trip. You fall.

Eat the dirt.
There is no grass,
only cold cement.

A man in love
Throwing in your face
The love you never asked for

He doesn't take your freedom.

You give it freely
In the moment.
Irreversible.

Once the ocean felt deep and endless
Now you are swimming in a pond.

Eventually,
you'll realise all that you have lost.

Kotěšovská Tereza

Osvobození bez úniku

Jiří Matějů a prostor mezi Já a Ty

„A ve vši vážnosti pravdy poslyš: kdo žije pouze s Ono, není člověkem.“

— Martin Buber, Já a Ty

Osvobození se často chápe jako pohyb ven. Jako opuštění struktury, které svazuje, jako možnost vystoupit z řádu, který formuje naše jednání i myšlení. Tento obraz svobody předpokládá místo mimo, odkud lze svět nahlížet s odstupem. Buberovo myšlení však ukazuje jiný směr. Osvobození se neodehrává v úniku, ale ve vztahu. Neznamená oddělení, ale vstup. Nevede pryč ze světa, ale hlouběji do něj.

Rozlišení mezi Já-Ono a Já-Ty se nedotýká jen způsobu, jak mluvíme o světě, ale samotného způsobu, jak se v něm ocitáme a procitáme. Ve vztahu k Ono se skutečnost rozprostírá jako soubor věcí, které lze uchopit, pojmenovat a využít. Tento svět je nezbytný, umožňuje orientaci i přežití. Zároveň vytváří iluzi, že skutečnost lze vyčerpat poznáním. Buber

tuto iluzi narušuje. Ukazuje, že existuje jiný druh vztahu, v němž druhý nevystupuje jako něco, ale jako někdo, a že právě v tomto vztahu se rodí lidské bytí, nikoli jako jistota, ale jako událost.

„Kdo říká Ty, nemá nic. Ale ocitá se ve vztahu.“ Tato věta vyjadřuje paradox, který lze chápat i jako formu osvobození. Vztah Já-Ty zbavuje člověka potřeby vlastnit, vysvětlit a uzavřít. Zároveň jej vystavuje nejistotě, v níž není nic zajištěno. Osvobození tak nepřináší pevnou půdu pod nohama, ale prostor, v němž je možné skutečně stát.

V tomto prostoru lze číst tvorbu Jiřího Matějů, současného vizuálního umělce, jehož malba se pohybuje na hranici mezi obrazem a zkušeností. Jeho práce nevychází z potřeby sdělit, ale z potřeby vstou-

pit do vztahu. Obraz se neuzavírá jako význam, ale rozvíjí se jako situace, v níž se něco může odehrát. Divák nepřichází jako interpret, ale jako účastník. Smysl nevzniká předem, rodí se v přítomnosti, v okamžiku, kdy pohled přestává hledat odpověď a začíná setrvávat.

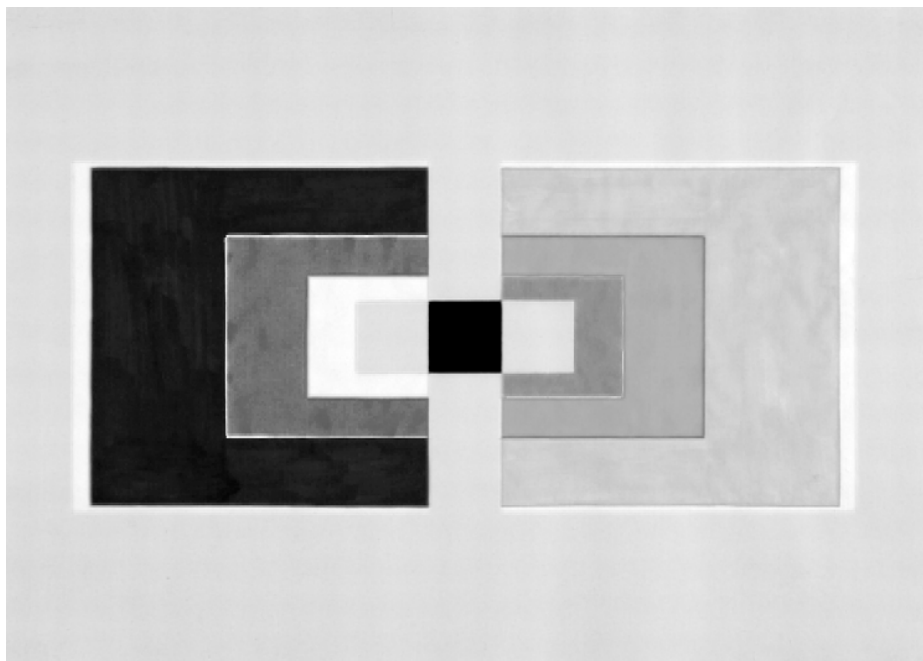
Slovo *alguien*, které Jiří Matějů používá jako označení svého postoje, znamená někoho, kdo se v tomto pohybu nachází. Nejde o identitu, kterou lze pevně vymezit, ale o bytí, které se uskutečňuje skrze

Alguien není někdo uzavřený do sebe, ale někdo, kdo se stává v setkání.

vztah. Alguien není někdo uzavřený do sebe, ale někdo, kdo se stává v setkání. Identita se neukazuje jako vlastnictví, ale jako dění, jako něco, co se neustále otevírá a znovu skládá.

Ticho, které tvorba Jiřího Matějů nese, tuto zkušenost prohlubuje. Barevná pole se otevírají jako plochy

soustředění, v nichž se pohled zpomaluje. Linie nevymezují hranice, ale drží prostor v napětí. Ticho není prázdnotou, ale hustotou přítomnosti. Divák se ocitá v situaci, která vyžaduje pozornost a setrvání.

Význam nepřichází okamžitě. V tomto odkladu se začíná formovat vztah, tichý, ale naléhavý.

Tento pohyb lze číst i ve světle Lévinasova myšlení. Setkání s druhým nepřichází jako poznání, ale jako výzva. Tvář druhého oslovuje dříve, než ji dokážeme pochopit. Odpovědnost předchází interpretaci. Vztah se tak stává místem, kde se člověk osvobozuje od vlastní uzavřenosti tím, že přijímá druhého jako někoho, kdo jej přesahuje a koho nelze obejít.

Geometrie, s níž Jiří Matějů pracuje, otvírá další rovinu této zkušenosti. Šest směrů prostoru; sever, jih, východ, západ, zenit a nadir; vytváří strukturu, která propojuje horizontální i vertikální pohyb. Tento princip lze číst ve vztahu ke kabale, v níž číslo a geometrie vyjadřují kvalitu bytí a způsob uspořádávání světa v přítomnosti. Hexagram nepůsobí jako znak určený k výkladu, ale jako struktura, která drží napětí mezi protiklady, mezi hmotou a světlem, mezi konečným a nekonečným. Geometrie se stává orientací v neuzavřeném prostoru obyvatelným krajinou, která je nevyčerpatelná pohledem.

V této souvislosti lze připomenout Borgesovy labyrinty, v nichž význam nevzniká jako definitivní odpověď, ale jako

pohyb mezi možnostmi. Smysl se rozvíjí v síti vztahů, které nemají pevný střed. Podobně i tvorba Jiřího Matějů vytváří prostor, v němž se význam rodí z přítomnosti a z jejího opakovaného prožívání. Jako návrat, který nikdy není stejný.

Buberova myšlenka věčného Ty ukazuje, že vztah přesahuje horizont mezilidského setkání. Otevírá se k dimenzi, kterou nelze plně obsáhnout. Transcendence nabývá podoby hloubky, nikoli vzdálenosti. V uměleckém vyjádření Jiřího Matějů se tento rozměr objevuje jako zkušenost prostoru, který zůstává otevřený a průchozí. Jako místo, kde se přítomnost prohlubuje.

Osvobození se tak neukazuje jako odchod ze světa, ale jako proměna způsobu, jak v něm být. Jako přechod od vlastnictví k účasti, od jistoty k otevřenosti, od uzavřenosti k vztahu — od světa, který máme, ke světu, který sdílíme.

A v této události se alguien stává skutečným jménem lidského bytí.

Bartoš Vojtěch

Fyzicky v hlavě černo, kam oči neotočím,
skoupá na slovo; odpila loďka něco z moře,
odkoupila za minu kotvu a vyšlehla ven.

CHYBÍ MI-

-CHYBÍ.

-Poutníče-

Už od dětství mám z vody strach.

To mokro!

Jemivsrsti.

Učila jsem se je z kůry řezat jako malá.

Mám s nimi soucit.

Potoučata.

Poutníčata.

Vodotěsná.

- Terezce a Matýskovi

Sova Kristian

osvobozený.

(prosím) utečeme spolu do lesů;
Jsem nehorázně sužovanej moderní dobou.
Sbalíme se a odejdeme, bez hlesu
A půjdem přes lesy, louky, projdeme vodou.
Až najdeme nějakou malou mýtinku
Kde postavíme si náš dům.
“sorry šéfe, nebudu na dnešním meetingu
Našel sem svýho života sůl.”
Nebude tam signál, ani plyn
A naše básnický duše budou konečně volný
Možná tam vyléčím si svůj největší splín
Vytratím ho někde na cestě polní.
Každej den budu nosit ti luční kvítí,
A psát tvý jméno do každý básně,
S vědomím že nikdo nás už nezachytí.
I v zimě budem se mít krásně.
Mít tak tohle všechno,
Oba šťastný bysme byli, a
Nikdy už si nechyběli.

Czaban Natalie

Comfortably Numb:

How to wake up from Compassion Fatigue (if you want to)

later that night
i held an atlas in my lap
ran my fingers across the whole world
and whispered
where does it hurt?

it answered
everywhere
everywhere
everywhere.

What They Did Yesterday Afternoon (extract) – by Warsan Shire

The above poem often pops up on my social media, ironically one of the places that brings me to a state of “*compassion fatigue*”. My inbox and my Facebook feed are full of the latest atrocities and ecological disasters, with pleas for money and support for the many war-torn and destroyed places of our world. It often feels easier to turn off and focus on the challenges of one’s own life. This turn off is often called “*compassion fatigue*” – exhaustion and apathy in the face of pro-

blems which are too many or too complex to deal with. But is compassion fatigue a valid or acceptable response to suffering? Indeed, does it even exist?

The original meaning of compassion fatigue comes from the field of psychology and traumatology. It described the effects on nurses and other health workers of dealing with daily patient trauma and experiencing ongoing empathy for the suffering of their patients.

Over time, this exposure to the trauma of others leads to a kind of emotional burnout. For this reason, it is also described as secondary trauma, as its symptoms are similar to trauma. These include anxiety, sleeplessness, overwhelm and numbness, as well as physical complaints such as headaches and nausea¹. It is vitally important that this less visible hazard of jobs that deal with suffering is understood and validated.

However, the application of this term to healthcare professionals following the Covid pandemic is deeply morally questionable. It is often said that NHS staff in the UK went on to suffer from compassion fatigue as a result of the pandemic – they were simply unable to go on with their jobs after so many years of physically caring for the dying and absorbing the attendant heartache, grief and despair.

But is this really compassion fatigue? Or just a convenient cover-up for the fact that these healthcare professionals were

and are, underpaid, undervalued, and exploited? If they had been given adequate time off, worked shorter shifts and had been paid enough to know that their families were supported, one might assume they would be feeling stronger and more

resilient now. Compassion fatigue makes a scapegoat of empathy, centering the problem in the fact that these people care and feel responsibility for others; whereas the real problem lies in the economic and political environment which continues to undervalue and exploit them.

To move to the second, more commonly used, definition of compassion fatigue, this includes us all, wherever we work. The idea is that the news and social media bombard us so constantly with images of suffering, war, and disaster that we become apathetic and tired of it, not only paralyzed from taking action but from even feeling the pain. Charity fundraisers battle this phenomenon by trying to think of cool and edgy ways to catch people's interest. News writers are often advised to play on people's personal biases, e.g. to frame

the story of a tragedy through someone that everyone can empathize with, often a child.

The mainstream news solution in this case is to re-personalize suffering, so that we experience it through the eyes of somebody we relate to. How much we relate to the sufferer will massively determine the depth of compassion fatigue. After years of widespread apathy to-

How much we relate to the sufferer will massively determine the depth of compassion fatigue.

¹Canadian Medical Association

wards Europe's ongoing "refugee crisis", when the deaths of refugees from Africa and the Middle East had become so unremarkable they barely made the print any more, Russia's invasion of Ukraine abruptly woke Europe from its apathy. One of the responses here in the Czech Republic was a widespread and inspiring societal and governmental mobilization to welcome and support Ukrainian refugees. This temporary waking from compassion fatigue seemed, at the time, entirely natural and understandable to an inhabitant of Central Europe. It was an inspiring and heartening display of solidarity and collective action. It was, at the same time, unbearably heartless and racist in the eyes of equally valid refugees who were met with apathy at the very best in their struggle for safety in Europe.

Are there other ways to wake from compassion fatigue, beyond rebranding suffering in cool ways or declining to engage emotionally until it affects somebody who looks like us?

Joanna Macy, legendary environmental activist, teaches that *the only way to live with the suffering of the world is to lean directly into it. Facing and admitting the brutal truths of our time period is terrifying, but if we choose to ignore them, we cease to really exist in it at all.*

Macy has an accessible and inspiring collection of practical exercises (many available online) which help us build the skill of experiencing the suffering of the world without being destroyed by it. This includes the marvelously simple "Breathing Through" (available on YouTube). Our lives, on a finite and globalized planet, are intimately connected to everything that happens here. In Macy's words "If you block out the pain, you block the joy too". Compassion fatigue may make us comfortably numb, but without compassion there will also be little real passion.

More importantly, there will be no action. Unlike me, Greta Thunberg does not seem to fall victim to compassion fatigue. In her addresses to the UN and world leadership summits, she regularly lambasts leaders who talk about "giving young people hope" by pointing out that the opposite of despair is not hope but action. Once we start to act, hope is everywhere. So, if compassion fatigue is a type of lethargy, then it seems only sustainable, deeply-rooted and open-hearted activity can wake us from it.

Jakub Eden

Výběr textů pro čtení 28.5 - klub za školou

I

Paměť míst

procházím naším městem se spěchem
jakoby bylo cizí
kdybych se zastavil
paměť by mne stáhla
o krok
 o rok
 zpátky

za pochodu zkouším dveře nočních ulic
v symbolickém pořadí
kdyby si mi směla otevřít

bylo pár slov pod nulou
když jsem zahlédl tvou sochu
naproti neonovému nápisu no_stop

ovšemže sochy nejsou jen
zmrazením času
ale i řeči

oslněný tvým pohledem
skrz vitráže posledního soudu
vypaluješ mi na sítnici

v z p o m í n k u
 která neustála
 náš skromný návrat

II

Smutek držím
jako ryby ve sklenici.
Byli jsme skoro šťastní
ve hře s nulovými součty.

Přál jsem si doma výstavní loutku
až jsem se jí stal.
Chtěl jsem lásku vždy pouze sčítat.

Být ohebný jako světlo mezi prsty,
ale ty si mnou prošla jako voda.
Jen si mě nepovažovala za živého.

Budeme krotcí jako loutky.
Dnes večer se hraje Jan Švankmajer.

III

Odpolední reverie

cestou na fakultu posbírala kaštiny
 a trs rakytníku
 jako by svět
 vznikání a zanikání
 vstoupil mezi betonové kvádry
 nemohl jsem z nich strhnout pohled

uprostřed geometrické šedi
 padala slova technokratů
 velkých vypravěčů
 strážců definic
 otázka po bytí mě uspávala
 chtěl jsem ty plody zachránit
 nechat si je na později

pod studeným světlem chirurga
 svlékla si je ze slupek
 pod nimi stojíme nazí s maskami
 o patro níž mluvíme jen
 zdánlivě nepodstatná fakta

že čas je jen jeden
 že nemůžeš zůstat v rozjeté tramvaji
 tak rád bych ji zastavil
 alespoň na jedno odpoledne

až v ní pojedu domů
 a uvidím v mracích
 obrys kaštanů

doufám že v nich poznám
 ten neviditelný úsměv
 ve všech vrstvách vtisknutý
 do porů i protihlukových stěn

IV

Nezmeškala si žádnou
 příležitost mě umravnit.

Vždyť i hluboký nádech mohl
 vypustit motýla, co se líhne z
 minuty před kolapsem.

Skrz odnímání částí těla si
 zjišťovala, **co je člověk.**

Zbyla ze mne jen hlava, dlaně,
 genitálie.

Aspoň na chvíli jsem mohl
 odložit tíhu nepodstatného.

Nevěděla si –
 co s lítostí
 co je lítost.

Nevěděla si, že se křídla rodí až
 z vlastní ztráty.

Algernon

Etienne

Nikdy jsem neměla ráda víno.

Ale když mi krása nabídla doušek, nemohla jsem odmítnout.

V moment co se mých rtů dotkla první kapka zlatavých mraků,
věděla jsem že jsem ztracena.

Uvězněna v tanci noci, který s ní nikdy neskončí.

Každý její dotek hladí mou opilou mysl na místech,
kam se zatím nikdo ani nepřiblížil.

Chutná jako hvězdy a já se odmítám dělit o sebemenší sklenku její duše.

Nejbolestivější je že se nevidí tak jak jí vidím já.

Nikdy neokusí své rty, neuvidí svou stoupající hrud' pod tou mou
a neuslyší svůj zpěv.

Křišťálové střepy obav mě nemohou zastavit.

Budu psát o vlnách těla a bouří myslí
dokud budu schopna
udržet pero v roztřesené ruce.

Doufám že má slova jí odhalí alespoň
fragment krásy vedle které se každý
den probouzím.

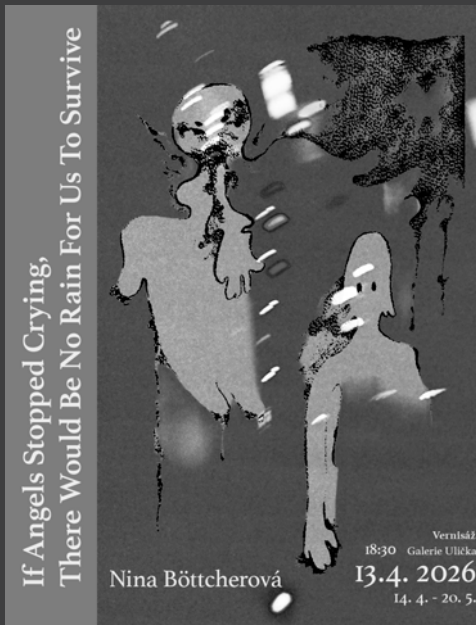

Malici Beata - ilustrace

Spolky
& Aktivity
na FHS

Laura Pospíšilová, 3 životní cesty, 2024

Nina Böttcherová, gender troubles, 2026

Galerie Ulička

Milé čtenářstvo,

výstavní prostor v Uličce vznikl s cílem oživit monotónní podobu fakultní budovy a rozvíjet kulturní život fakulty. Zároveň slouží k upozornění na málo používané záchody umístěné za barem v Kavárně FHS, čímž shodou okolností reflektuje, kam kulturu staví současná politická situace.

V *Galerii Ulička* proběhla v březnu 2026 výstava Na rozhraní představující tvorbu umělkyně Laury Pospíšilové (ona/její), studující na AVU. Tvůrkyně tematizovala životní momenty, kdy se člověk objevuje *Na rozhraní*, tedy uprostřed rozhodnutí či překážky, která zásadně ovlivní jeho nebo její budoucnost. Hraniční momenty pojímá umělkyně jako nevyhnutelnou součást života, kterou díly nasvícuje a prozkoumává. Tuto myšlenku nejvíce ztělesňuje vystavené dílo Tři životní cesty. Výstavní objekt se skládá z kamene, ze kterého tyčí železné trubky, jenž se mezi sebou proplétají v křižovatky. Na potrubí jsou nepravidelně navlečeny keramické ovály, korálky, překážky na našich cestách.

Momentálně je prostor Uličky zaplněn kresbami a železnými objekty Niny Böttcherové tvořící výstavu If angles stopped crying, there would be no rain for us to survive. Nina B. (on/ona/oni) je multimediální umělectvo a spisovatelstvo studující v ateliéru AGDX na FaVu v Brně. Tvůrctvo při tvoření děl pracuje s dualitou viditelného a neviditelného. Zkoumá gender jako proces, který se tvoří, vyjednává, odmítá, či potvrzuje...

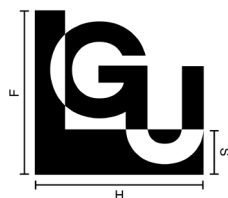
Galerie Ulička je součástí rodiny projektu **Plané Kvítí**, které bude zaštiťovat výstavu *letí holub, něco si přež* uspořádané v rámci Majálesu (8.5. 2026) v Kampusu Hybernská.

Těšíme se na naše blízká setkání.

Srdečně,

kurátorský tým Galerie Ulička

Anička, Natka a Kryštof

Laura Pospíšilová, Domov, 2026 a Zahraj si so životom, 2025

8. května
Kampus Hybernská

Výstava/ EXHIBITION

A pigeon flies by—make a wish
letí holub, něco si přej

@galerieulichka

Plané kvítí
kulturní projekt

@plane_kviti

Společnost pro filozofickou antropologii

Společnost pro filozofickou antropologii je koncipována jako příležitost k rozhovoru a objevování nových idejí i mimo klasickou výuku díky smyslu pro kolektiv.

V roce 2025 SFA zahájila svou činnost již zavedeným Debatním kroužkem a v LS jsme se začali scházet na čtecím semináři, ve kterém se věnujeme proslulé filosofické knize: Tak pravil Zarathustra. Organizaci a formu aktivit vede Mgr. Jakub Chavalka, Ph.D.

Debatní kroužek probíhá dle pravidel debaty Karla Poppera: losem se určí dva týmy, jeden afirmativní, druhý negativní; účelem je obhájit nebo vyvrátit předem vybranou tezi. Účastníci jsou tak často vedeni k reflexi zajímavých a aktuálních

témat, týkajících se běžného života i hlubšího filozofického uvažování, přičemž se jim naskýtá příležitost nahlédnout své osobní postoje.

Ve čtecím semináři se zabýváme interpretací textu: Tak pravil Zarathustra. Seminář zahrnuje dobrovolnou domácí četbu. Řada pojmů a pojednání přesahuje do celého díla Friedricha Nietzscheho, což umožňuje jak hlubší vhled do studia jeho filozofie, tak příležitost obsáhnout v debatě vícero témat. Začátek sezení často otevírá krátký vstup jednoho studenta, který určitou pasáž nastudoval a chce o ní ostatním něco sdělit.

Pozvánka na nadcházející přednášku

Střet pudovosti s kulturou

Nietzsche & Freud

Přednášející: Jan Balcar

14.5.2026
17:45
relax zóna
FHS kavárna

Anotace:

Kultura už od svého vzniku v jejím účastníkovi osciluje mezi nátlakem a uvolněním jeho potřeb. Prosperující kultura není jen nutnost, je to věc žádoucí, jež pro každého z nás udržuje motivaci v ní setrvat. Animalita, pudovost, hybatelka individuálního i světového dění přichází do nevyhnutelného konfliktu s konformitou a společenským očekáváním. Podstata kvantifikovaného odškodnění jako trestu jen zdánlivě skryla naši krutost, jež formovala historii. Homo homini lupus odkládá svoje tesáky a tvoří vlastní představu o správném, jež jej má zachránit před hrůzou přírody a predátora který může být jeho sousedem. Pojetí Nietzscheho zvířete, jež začalo trýznit samo sebe moralitou následně rozvedeme cestou psychoanalýzy: já, jež vydělilo v dětství samo sebe ve své ideální já, je takto v neustálé konfrontaci, kterou Freud nazval špatné svědomí, libidózní struktura společnosti se tak skrže „zněžnění“ udržuje v chodu ve své odsexualizované formě jež se člověk účastní ve své každodennosti.

Předchozí přednášky

Společnost
pro filosofickou antropologii

přednáška

SCHLEIERMACHEROVA OBHA JOBA NÁBOŽENSTVÍ

Přijďte si poslechnout, jak německý teolog
Friedrich Schleiermacher obléká náboženství
do hávu romantického Nekonečna

12.03.2026 17:45 2.42
Přítkova 2137/5-Praha 8 mládež

Společnost
pro filosofickou antropologii

Přednášející:
Tomáš Pospíchal

Země bez orgánů: ekologie touhy

podle Deleuze a Guattariho

Cílem přednášky je naznačit cestu k ekologičtějšímu myšlení
které chce být alternativou k moralizujícímu kázání,
more-than-human ekospiritualitě, resentimentu
či špatnému svědomí z vlastní existence.

09.04.2026 17:45 Relax zóna
Přítkova 2137/5-Praha 8 mládež

Společnost
pro filosofickou antropologii

Přednášející:
Jan Balcar

STŘET PUDOVOSTI S KULTUROU

NIETZSCHE & FREUD

Výklad se bude týkat Nietzscheho zvířete obráceného proti sobě
“mravností mravů” které je v konfrontaci podobně jako
Freudův analyzovaný pacient.

14. 05. 2026

17:45

Relax zóna

Pátkova 2137/5-Praha 8

místop

Šéfredaktorka: Lucie Kalabisová (lucie.kalabisova@seznam.cz)

Redakce: Beata Maliči, David Nekolný

Management: Markéta Plosová, Miroslav Hejsek

Korektura: Eliška Hrubešová, Ondřej Pešek

Logo: Bety Curhová

Titulka: Fier, Alexej Papula

Texty: Antonín Ehrlich, Bohumil Rýnský, David Nekolný,

Jan Pivec, Julia Christodoulou, Natalie Czaban,

Poezie: Algernon, Citronová tráva s rumem, Daniel Carozza, Daria Petrushenko, Jakub Eden,

Josef Stejskal, Kristian Sova, Marie Větvičková, Petra Troníčková, Richard Ulrych, Simona

Tomahoghová, Tereza Kotěšovská, Vít Výt, Vojtěch Bartoš

Ilustrace: Beata Maliči, Teresa Sigilló Massara,

Koláž: Marie Vanečková

Propagace: Štěpánka Navrátilová

IT podpora: Karolína Havlová

Sazba: Helena Průšková

Kontakt: humr.fhs@gmail.com; www.humr-space.cz

Vydavatel: Studenti FHS UK, z.s., adresa: Pátkova 2137/5, 182 000 Praha 8

Časopis Humr vznikl za finanční podpory spolku
Studentský Majáles a Fakulty humanitních
studií UK. Fakulta nenese odpovědnost za obsah

